Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (druga izba w składzie powiększonym)

z dnia 2 października 2024 r.*

Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Rynek opakowań metalowych – Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE – Współpraca między Komisją i krajowymi organami ochrony konkurencji – Wszczęcie postępowania wyjaśniającego przez Komisję na wniosek krajowego organu ochrony konkurencji – Termin przydzielenia sprawy innemu organowi – Obowiązek uzasadnienia – Uzasadnione oczekiwania – Zasada pomocniczości – Prawo do obrony – Proporcjonalność – Zasada dobrej administracji – Żądanie wzajemne dotyczące ponownego oszacowania kwoty grzywny w następstwie postępowania ugodowego

W sprawie T-587/22

Crown Holdings, Inc., z siedzibą w Yardley, Pensylwania (Stany Zjednoczone),

Crown Cork & Seal Deutschland Holdings GmbH, z siedzibą w Seesen (Niemcy),

które reprezentowali A. Burnside, C. Graf York von Wartenburg, A. Kidane oraz D. Strohl, adwokaci,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, którą reprezentowali B. Ernst, A. Keidel oraz L. Wildpanner, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez

Republikę Federalną Niemiec, którą reprezentowali J. Möller oraz R. Kanitz, w charakterze pełnomocników,

interwenient,

SĄD (druga izba w składzie powiększonym),

w składzie: A. Marcoulli, prezes, J. Schwarcz, V. Tomljenović, R. Norkus (sprawozdawca) i W. Valasidis, sędziowie,

* Język postępowania: angielski.

sekretarz: I. Kurme, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 20 marca 2024 r.,

wydaje następujący

Wyrok [1]

1 W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżące, Crown Holdings, Inc. i Crown Cork & Seal Deutschland Holdings GmbH, wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2022) 4761 final z dnia 12 lipca 2022 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE (sprawa AT.40522 – Opakowania metalowe) (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją") w zakresie, w jakim ich dotyczy. Komisja Europejska wnosi tytułem żądania wzajemnego o podwyższenie kwoty grzywny nałożonej na skarżące.

I. Okoliczności powstania sporu

2 Skarżące są spółkami prowadzącymi działalność w sektorze opakowań metalowych, w tym puszek metalowych i wieczek metalowych.

3 W marcu 2015 r. Bundeskartellamt (federalny urząd ds. karteli, Niemcy) wszczął dochodzenie przeciwko kilku spółkom z tego sektora, w tym skarżącym.

4 W następstwie wniosku federalnego urzędu ds. karteli o zbadanie tej sprawy Komisja przyjęła w dniu 19 kwietnia 2018 r. decyzję C(2018) 2466 final dotyczącą wszczęcia postępowania w sprawie AT. 40522 – Pandora (zwaną dalej „decyzją o wszczęciu postępowania").

5 W dniu 25 kwietnia 2018 r. Komisja otrzymała od skarżących wniosek o złagodzenie kary.

6 W dniu 23 marca 2021 r. Komisja wezwała skarżące oraz drugą grupę, której dotyczyło naruszenie, do udziału w rozmowach zmierzających do osiągnięcia ugody.

7 Decyzją z dnia 1 października 2021 r. postępowanie zostało zakończone w odniesieniu do wszystkich terytoriów Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG), z wyjątkiem Niemiec.

8 Skarżące złożyły formalny wniosek o zawarcie ugody, w którym, po pierwsze, przyznały, że są odpowiedzialne za naruszenie, a po drugie, wskazały maksymalną kwotę grzywny, której nałożenia się spodziewały i którą były skłonne zaakceptować w ramach postępowania ugodowego.

9 W dniu 19 maja 2022 r. Komisja skierowała do skarżących pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, na które skarżące odpowiedziały, potwierdzając, że przyjęte przez Komisję okoliczności faktyczne i ocena prawna naruszenia odzwierciedlają treść ich propozycji ugodowych i wskazując, że podtrzymują swoje zobowiązanie do przeprowadzenia postępowania ugodowego.

[1] Poniżej zostały odtworzone jedynie te punkty wyroku, których publikację Sąd uznał za wskazaną.

10 W dniu 12 lipca 2022 r. Komisja przyjęła zaskarżoną decyzję. Uznała ona w szczególności, że skarżące uczestniczyły w jednolitym i ciągłym naruszeniu art. 101 TFUE w sektorze opakowań metalowych w Niemczech od dnia 11 marca 2011 r. do dnia 18 września 2014 r. i nałożyła na nie grzywnę w wysokości 7 670 000 EUR.

11 Kwota ta uwzględnia obniżkę grzywny o 50 % przyznaną skarżącym na podstawie obwieszczenia Komisji w sprawie zwalniania z grzywien i zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych (Dz.U. 2006, C 298, s. 17) oraz o 10 % na podstawie obwieszczenia Komisji w sprawie prowadzenia postępowań ugodowych w związku z przyjęciem decyzji na mocy art. 7 i 23 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 w sprawach kartelowych (Dz.U. 2008, C 167, s. 1, zwanego dalej „komunikatem w sprawie postępowań ugodowych").

[…]

III. Co do prawa

A. W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności

15 Po pierwsze, należy przypomnieć na wstępie, że art. 105 ust. 1 TFUE powierza Komisji zadanie czuwania nad stosowaniem art. 101 i 102 TFUE.

16 Zgodnie z orzecznictwem Komisja jest tym samym powołana do definiowania i wdrażania polityki konkurencji Unii Europejskiej (zob. wyrok z dnia 16 października 2013 r., Vivendi/Komisja, T-432/10, niepublikowany, EU:T:2013:538, pkt 22 i przytoczone tam orzecznictwo).

17 Zgodnie z tymi zasadami w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101] i [102 TFUE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 8, t. 2, s. 205) przyznano Komisji – niezależnie od sposobu, w jaki dowiaduje się ona o sprawie, to jest w szczególności czy wniesiono do niej skargę, czy też zajmuje się sprawą z własnej inicjatywy – uprawnienie do decydowania o tym, czy dane zachowania powinny być przedmiotem dochodzenia, decyzji stwierdzającej istnienie naruszenia oraz środka zaradczego, w tym grzywny, stosownie do priorytetów, które Komisja określa w ramach polityki konkurencji Unii. Dotyczy to również przypadku, gdy – tak jak w niniejszej sprawie – Komisja przystąpiła do zbadania sprawy na wniosek krajowego organu ochrony konkurencji.

18 Po drugie, rozporządzenie nr 1/2003 kładzie kres poprzedniemu scentralizowanemu systemowi i zgodnie z zasadą pomocniczości tworzy szerszą płaszczyznę współpracy krajowych organów ochrony konkurencji, upoważniając je w tym celu do wdrażania prawa konkurencji Unii. Systematyka rozporządzenia opiera się na ścisłej współpracy, która powinna się rozwijać pomiędzy Komisją a organami ochrony konkurencji państw członkowskich tworzącymi sieć (wyrok z dnia 16 czerwca 2015 r., FSL i in./Komisja, T-655/11, EU:T:2015:383, pkt 75).

19 Po trzecie, z art. 11 ust. 6 rozporządzenia nr 1/2003 wynika, że Komisja pełni wiodącą rolę w wykrywaniu i stwierdzaniu naruszeń reguł konkurencji Unii, na którą nie wpływa równoległa właściwość posiadana na mocy tego rozporządzenia przez krajowe organy ochrony konkurencji (wyrok z dnia 13 lipca 2011 r., ThyssenKrupp Liften Ascenseurs/Komisja, T-144/07, od T-147/07 do T-150/07 i T-154/07, EU:T:2011:364, pkt 76).

20 Z chwilą wszczęcia przez Komisję – na podstawie art. 11 ust. 6 rozporządzenia nr 1/2003 – postępowania przeciwko jednemu lub kilku przedsiębiorstwom z powodu naruszenia art. 101 lub 102 TFUE, jakiego miało lub miały się one dopuścić, organy ochrony konkurencji państw członkowskich zostają bowiem pozbawione kompetencji w zakresie ścigania tych przedsiębiorstw w odniesieniu do tych samych antykonkurencyjnych zachowań, które miały zaistnieć na tych samych rynkach produktów i rynkach geograficznych w tym samym okresie lub tych samych okresach (wyroki: z dnia 25 lutego 2021 r., Slovak Telekom, C-857/19, EU:C:2021:139, pkt 30; z dnia 20 kwietnia 2023 r., Amazon.com i in./Komisja, C-815/21 P, EU:C:2023:308, pkt 27). Z zastrzeżeniem zasięgnięcia opinii organu krajowego Komisja zachowuje możliwość wszczęcia postępowania, nawet jeżeli ów organ krajowy prowadzi już postępowanie w sprawie (wyrok z dnia 8 marca 2007 r., France Télécom/Komisja, T-339/04, EU:T:2007:80, pkt 80).

21 Po czwarte, należy przypomnieć, że zgodnie z pkt 4 zawiadomienia Komisji w sprawie współpracy w ramach sieci organów ochrony konkurencji (dodatek do Dz.U. 2004, C 101, s. 43, w Dz.U. 2016, C 374, s. 10; zwanego dalej „komunikatem w sprawie współpracy") konsultacje i wymiana informacji w ramach sieci są przeprowadzane między organami stosującymi prawo w interesie publicznym oraz że zgodnie z jego pkt 31 ów komunikat nie przyznaje zainteresowanym przedsiębiorstwom indywidualnego prawa do wyboru organu, który będzie rozpatrywał daną sprawę. Ogólniej rzecz ujmując, ani rozporządzenie nr 1/2003, ani rzeczony komunikat nie kreują po stronie danego przedsiębiorstwa praw czy oczekiwań co do tego, że jego sprawa zostanie rozpatrzona przez konkretny organ ochrony konkurencji (zob. wyrok z dnia 17 grudnia 2014 r., Si.mobil/Komisja, T-201/11, EU:T:2014:1096, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo; postanowienie z dnia 14 października 2021 r., Amazon.com i in./Komisja, T-19/21, EU:T:2021:730, pkt 48 i przytoczone tam orzecznictwo).

22 Zgodnie z pkt 5 komunikatu w sprawie współpracy każdy członek sieci zachowuje pełną swobodę w zakresie podjęcia decyzji o wszczęciu dochodzenia w danej sprawie lub o jego niewszczynaniu, zaś pkt 55 tego komunikatu przewiduje, zgodnie z art. 11 ust. 6 rozporządzenia nr 1/2003, że Komisja informuje krajowy organ prowadzący postępowanie w danej sprawie o powodach swej decyzji o przejęciu sprawy.

23 Jeśli chodzi o przydzielenie sprawy innemu organowi ochrony konkurencji, pkt 18 komunikatu w sprawie współpracy przewiduje, że „[t]am, gdzie pojawi się potrzeba przydzielenia sprawy innemu organowi, kwestia ta powinna zostać rozwiązana szybko, zazwyczaj w ciągu dwóch miesięcy od daty przekazania do sieci pierwszej informacji zgodnie z art. 11 rozporządzenia [nr 1/2003]", oraz że „[w] tym czasie organy ochrony konkurencji będą starały się dojść do porozumienia na temat możliwego przydzielenia sprawy innemu organowi oraz, w razie potrzeby, na temat zasad działania równoległego".

24 Punkt 19 komunikatu w sprawie współpracy stanowi, co następuje:

„[…] organ lub organy ochrony konkurencji, które prowadzą sprawę pod koniec okresu przydzielania sprawy innemu organowi, powinny nadal się nią zajmować aż do zakończenia postępowania. Przydzielenie sprawy innemu organowi po upływie dwóch miesięcy od pierwotnego przydzielenia może mieć miejsce tylko w wypadku, gdy fakty dotyczące sprawy ulegną zasadniczej zmianie w toku postępowania".

25 Wreszcie pkt 54 komunikatu w sprawie współpracy dotyczy w szczególności sytuacji, w której Komisja wszczyna postępowanie na podstawie art. 11 ust. 6 rozporządzenia nr 1/2003, po tym jak „jeden lub więcej krajowych organów ochrony konkurencji poinformowało sieć […], że podejmują

działania w danej sprawie". Punkt ten przewiduje, że „[w] początkowej fazie procesu przydzielania sprawy", czyli „orientacyjny[m] okres[ie] dwóch miesięcy", o którym mowa w pkt 18 tego komunikatu, Komisja może wszcząć postępowanie na podstawie rzeczonego przepisu po konsultacji z odpowiednimi organami. Ponadto stanowi on, że „[p]o zakończeniu procesu przydzielania sprawy" Komisja stosuje ten przepis zasadniczo jedynie w niektórych przypadkach, a mianowicie gdy członkowie sieci rozważają podjęcie sprzecznych decyzji w tej samej sprawie [pkt 54 lit. a)]; gdy rozważają podjęcie decyzji w oczywisty sposób sprzecznej z utrwalonym orzecznictwem [pkt 54 lit. b)]; gdy co najmniej jeden członek sieci nadmiernie przedłuża postępowanie w sprawie [pkt 54 lit. c)]; w celu opracowania polityki konkurencji Unii, w szczególności jeżeli podobne zagadnienie w zakresie konkurencji występuje w kilku państwach członkowskich, lub w celu zagwarantowania skutecznego wykonania prawa [pkt 54 lit. d)]; lub nawet w przypadku braku sprzeciwu ze strony zainteresowanych krajowych organów ochrony konkurencji [pkt 54 lit. e)].

26 To właśnie na podstawie tych elementów należy ocenić zarzuty skarżących.

27 W niniejszej sprawie skarżące podkreślają, że nie kwestionują treści zaskarżonej decyzji, którą zaakceptowały w ramach postępowania ugodowego. Wyjaśniają one, że skarga dotyczy wyłącznie nieprawidłowości proceduralnych, które doprowadziły do przydzielenia sprawy Komisji i ostatecznie do wydania tej decyzji.

28 Na poparcie skargi skarżące podnoszą sześć zarzutów. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia zasad określonych w komunikacie w sprawie współpracy. Zarzut drugi opiera się na naruszeniu zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i niewystarczającym uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia zasady pomocniczości. Zarzut czwarty opiera się na naruszeniu prawa do obrony. Zarzut piąty dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności. Zarzut szósty opiera się na naruszeniu zasady dobrej administracji.

29 Należy zbadać łącznie zarzuty pierwszy i drugi, a następnie pozostałe zarzuty w kolejności, w jakiej zostały przedstawione.

1. W przedmiocie zarzutów pierwszego i drugiego, dotyczących naruszenia komunikatu w sprawie współpracy i zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz naruszenia obowiązku uzasadnienia

30 Skarżące podnoszą w istocie, po pierwsze, że Komisja jest związana komunikatem w sprawie współpracy, który powoduje powstanie uzasadnionych oczekiwań, a po drugie, że Komisja nie uzasadniła swojej decyzji o odejściu od przewidzianego w tym komunikacie początkowego terminu przydzielenia sprawy innemu organowi.

a) W przedmiocie argumentacji, zgodnie z którą Komisja jest związana komunikatem w sprawie współpracy, który powoduje powstanie uzasadnionych oczekiwań

31 Argumenty skarżących dzielą się w istocie na trzy części. Część pierwsza dotyczy tego, czy Komisja jest związana komunikatem w sprawie współpracy. Część druga ma na celu ustalenie, czy pkt 18 i 19 wspomnianego komunikatu wzbudziły uzasadnione oczekiwania co do przydzielenia sprawy innemu organowi w terminie dwóch miesięcy, a część trzecia dotyczy ustalenia, czy w niniejszej sprawie istniały powody, by odstąpić od tego terminu.

1) W przedmiocie części pierwszej, zgodnie z którą Komisja jest związana komunikatem w sprawie współpracy

32 Skarżące utrzymują, że z orzecznictwa wynika, iż przyjmując normy postępowania, takie jak te zawarte w komunikacie w sprawie współpracy, Komisja sama sobie wyznacza granice przysługującego jej uznania i nie może odejść od tych norm bez narażenia się w danym przypadku na sankcję z tytułu naruszenia zasad ogólnych prawa, w tym zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.

33 Komisja i Republika Federalna Niemiec kwestionują argumenty skarżących.

34 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału seria C Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej nie służy – w przeciwieństwie do serii L tego dziennika – publikowaniu aktów prawnie wiążących, lecz jedynie publikowaniu informacji, zaleceń i opinii dotyczących Unii (wyroki: z dnia 12 maja 2011 r., Polska Telefonia Cyfrowa, C-410/09, EU:C:2011:294, pkt 35; z dnia 13 grudnia 2012 r., Expedia, C-226/11, EU:C:2012:795, pkt 30). Komunikat w sprawie współpracy przyjęty w ramach europejskiej sieci konkurencji opublikowano zaś w 2004 r. w serii C tego Dziennika Urzędowego [wyrok z dnia 20 stycznia 2016 r., DHL Express (Italy) i DHL Global Forwarding (Italy), C-428/14, EU:C:2016:27, pkt 34].

35 Z orzecznictwa wynika jednak, że w sytuacji gdy Komisja przyjmuje normy postępowania i ogłasza poprzez ich publikację, że od tej pory będzie je stosować do przypadków w nich przewidzianych, Komisja sama sobie wyznacza granice wykonywania przysługujących jej uprawnień dyskrecjonalnych i nie może odejść od tych norm bez narażenia się w danym przypadku na sankcję z tytułu naruszenia zasad ogólnych prawa, takich jak zasada równego traktowania lub zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań (wyrok z dnia 16 lutego 2017 r., H&R ChemPharm/Komisja, C-95/15 P, niepublikowany, EU:C:2017:125, pkt 57).

36 Jak podnoszą skarżące, Sąd wskazał niedawno, że orzecznictwo to ma zastosowanie do komunikatu w sprawie współpracy, w którym Komisja sama sobie wyznaczyła granice wykonywania uprawnień dyskrecjonalnych przysługujących jej przy rozpatrywaniu składanych do niej skarg, gdy zdefiniowała wytyczne mające na celu sprecyzowanie w szczególności warunków, w jakich można uznać, że właściwe do rozpatrzenia skargi są albo Komisja, albo tylko jeden krajowy organ ochrony konkurencji, albo kilka krajowych organów ochrony konkurencji (wyrok z dnia 9 lutego 2022 r., Sped-Pro/Komisja, T-791/19, EU:T:2022:67, pkt 40).

37 Komisja uważa jednak, że komunikat w sprawie współpracy różni się od innych komunikatów tym, że dotyczy on wyłącznie stosunków między organami ochrony konkurencji. Ponadto wyrok z dnia 9 lutego 2022 r., Sped-Pro/Komisja (T-791/19, EU:T:2022:67) nie ma znaczenia w niniejszej sprawie, ponieważ dotyczy on „rozpatrywania skarg" na podstawie art. 7 rozporządzenia nr 1/2003 i art. 7 rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszącego się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. [101] i [102 TFUE] (Dz.U. 2004, L 123, s. 18), a nie przydzielenia sprawy innemu organowi lub decyzji stwierdzającej naruszenie reguł konkurencji. W sprawie, w której wydano ten wyrok, chodziło o uniknięcie sytuacji, w której skarga do Komisji nie zostałaby rozpatrzona, podczas gdy w niniejszej sprawie skarżące podnoszą, że to Komisja – a nie federalny urząd ds. karteli – powinna być pozbawiona możliwości stosowania art. 101 TFUE z tego tylko powodu, że upłynął początkowy termin przydzielenia. Byłoby to bowiem sprzeczne z celem realizowanym przez ten

wyrok, jakim jest skuteczne stosowanie reguł konkurencji. Ponadto pkt 20–25, 35 i 36 komunikatu w sprawie współpracy dotyczą zasadniczo rozpatrywania skarg, co nie jest przedmiotem niniejszej sprawy.

38 W tym względzie należy zauważyć, że dokonane przez Komisję rozróżnienie pomiędzy przypadkiem, w którym sprawa wpłynęła do Komisji w następstwie skargi, a przypadkiem, w którym Komisja zbadała sprawę z urzędu, a tym bardziej – jak w niniejszej sprawie – w następstwie wniosku federalnego urzędu ds. karteli, jest bez znaczenia.

39 Prawdą jest bowiem, że wyrok z dnia 9 lutego 2022 r., Sped-Pro/Komisja (T-791/19, EU:T:2022:67) dotyczy ryzyka naruszenia praw składającego skargę w przypadku oddalenia jego skargi.

40 Jednakże komunikat w sprawie współpracy dotyczy łącznie przypadków, w których sprawa wpłynęła do Komisji w następstwie skargi, oraz przypadków, w których organ ochrony konkurencji zbadał sprawę z urzędu.

41 W szczególności pkt 18 i 19 komunikatu w sprawie współpracy, które dotyczą kwestii przydzielenia sprawy innemu organowi i których naruszenie zarzucają skarżące, nie wprowadzają żadnego rozróżnienia w zależności od tego, czy dana sprawa jest rozpatrywana z urzędu, czy w następstwie skargi.

42 Należy zatem uznać, że pomimo faktu, iż wymiana informacji w ramach sieci jest przeprowadzana między organami ochrony konkurencji stosującymi prawo w interesie publicznym i nie zmienia ona żadnych praw lub obowiązków przedsiębiorstw (pkt 4 komunikatu w sprawie współpracy), Komisja, wydając ten komunikat, nie wyznaczyła sama sobie granic wyłącznie w stosunku do składających skargę do Komisji, lecz również w stosunku do przedsiębiorstw, których działalność jest przedmiotem dochodzenia.

43 Nieprzestrzeganie przez Komisję norm, które sama sobie narzuciła, mogłoby zatem prowadzić, zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 35 powyżej, do naruszenia zasad ogólnych, takich jak zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań, które to naruszenie skarżące podniosły w niniejszej sprawie i które jest przedmiotem części drugiej i trzeciej poniżej.

2) W przedmiocie części drugiej, zgodnie z którą pkt 18 i 19 komunikatu w sprawie współpracy wzbudziły uzasadnione oczekiwania

44 Skarżące uważają, że określone w pkt 18 i 19 komunikatu w sprawie współpracy zasady dotyczące przydzielenia sprawy innemu organowi wzbudziły uzasadnione oczekiwania co do tego, iż każde takie przydzielenie sprawy nastąpi w ciągu początkowego terminu dwóch miesięcy.

45 Komisja i Republika Federalna Niemiec kwestionują argumenty skarżących.

46 W tym względzie należy przypomnieć, że aby móc stwierdzić naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, konieczne jest, aby instytucja Unii, udzielając podmiotowi prawa dokładnych zapewnień, wzbudziła w nim uzasadnione nadzieje. Zapewnieniami takimi są – niezależnie od formy, w jakiej zostały przekazane – dokładne, bezwarunkowe i spójne informacje (zob. wyrok z dnia 16 września 2021 r., FVE Holýšov I i in./Komisja, C-850/19 P, niepublikowany, EU:C:2021:740, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo).

47 Tymczasem komunikat w sprawie współpracy nie dostarcza żadnego dokładnego zapewnienia, że termin przydzielenia sprawy innemu organowi nie może przekroczyć dwóch miesięcy.

48 Po pierwsze bowiem, zważywszy, że zgodnie z pkt 18 komunikatu w sprawie współpracy przydzielenia sprawy innemu organowi należy dokonać (zob. pkt 23 powyżej) „zazwyczaj" w terminie dwóch miesięcy, z brzmienia tego punktu wynika, iż termin ten nie jest terminem wiążącym. Ponadto ów punkt nie ma w każdym razie znaczenia w świetle okoliczności niniejszej sprawy, ponieważ strony są zgodne co do tego, że federalny urząd ds. karteli i Komisja nie musiały, zgodnie z brzmieniem tego przepisu, „stara[ć] się dojść do porozumienia na temat możliwego przydzielenia sprawy innemu organowi" w celu „rozwiązan[i]a" kwestii „przydzielenia sprawy innemu organowi", jako że Komisja wszczęła postępowanie na wniosek federalnego urzędu ds. karteli.

49 Po drugie, należy zaznaczyć, że skarżące powołują się na ścisłą wykładnię pkt 19 zdanie drugie komunikatu w sprawie współpracy, o którym mowa w pkt 24 powyżej. Ich zdaniem wyrażenie „fakty dotyczące sprawy" obejmuje jedynie okoliczności faktyczne, które okazują się istotne dla ustalenia, czy doszło do naruszenia reguł konkurencji, a nie zdarzenia, które miały miejsce w toku późniejszego postępowania administracyjnego i które mogłyby mieć na nie wpływ.

50 Jednakże zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przy dokonywaniu wykładni przepisu prawa Unii należy uwzględniać nie tylko jego brzmienie, lecz także jego kontekst oraz cele regulacji, której część ten przepis stanowi (zob. wyrok z dnia 27 stycznia 2021 r., De Ruiter, C-361/19, EU:C:2021:71, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo).

51 Nie można zatem przyjąć wykładni zaproponowanej przez skarżące, ponieważ stoi ona w sprzeczności z wykładnią pkt 19 komunikatu w sprawie współpracy dokonaną w świetle kontekstu, w jaki ów punkt się wpisuje. Z różnych przypadków przewidzianych w pkt 54 wspomnianego komunikatu wynika bowiem (zob. pkt 25 powyżej), że różne względy mogą uzasadniać wszczęcie przez Komisję postępowania na podstawie art. 11 ust. 6 rozporządzenia nr 1/2003. Ponieważ owe przypadki wykraczają poza okoliczności faktyczne istotne dla ustalenia, czy doszło do naruszenia reguł konkurencji, pojęcie „wypadku, gdy fakty dotyczące sprawy ulegną zasadniczej zmianie w toku postępowania" należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono każdą istotną okoliczność faktyczną ujawnioną w toku postępowania.

52 Należy zatem odrzucić argumentację skarżących, zgodnie z którą pkt 18 i 19 komunikatu w sprawie współpracy wzbudziły uzasadnione oczekiwania co do tego, że każde przydzielenie sprawy innemu organowi powinno nastąpić w terminie dwóch miesięcy.

[…]

2. W przedmiocie zarzutu trzeciego dotyczącego naruszenia zasady pomocniczości

73 Skarżące odsyłają w szczególności do orzecznictwa, w myśl którego rozporządzenie nr 1/2003 tworzy, zgodnie z zasadą pomocniczości, szerszą płaszczyznę współpracy krajowych organów ochrony konkurencji. Komisja jest zatem zobowiązana do przestrzegania zasady pomocniczości przy wykonywaniu uprawnień dyskrecjonalnych przyznanych jej rozporządzeniem nr 1/2003. Niewłaściwe byłoby więc wykonywanie przez Komisję przysługujących jej uprawnień dyskrecjonalnych w celu zaakceptowania przydzielenia sprawy innemu organowi, aby obejść przepisy niemieckie.

74 Komisja i Republika Federalna Niemiec kwestionują argumenty skarżących.

75 Zgodnie z zasadą pomocniczości, ustanowioną w art. 5 ust. 3 TUE, w dziedzinach, które nie należą do jej wyłącznej kompetencji, Unia podejmuje działania tylko wówczas i tylko w takim zakresie, w jakim cele zamierzonego działania nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, zarówno na poziomie centralnym, jak i regionalnym oraz lokalnym, i jeśli ze względu na rozmiary lub skutki proponowanego działania możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii.

76 W myśl motywu 34 rozporządzenia nr 1/2003 „[z]godnie z zasadami pomocniczości i proporcjonalności, ustanowionymi w art. 5 [ust. 1 i 3 TUE], [owo] rozporządzenie obejmuje swoim zakresem przedmiotowym jedynie kwestie konieczne dla osiągnięcia jego celu, którym jest umożliwienie skutecznego stosowania […] reguł konkurencji [Unii]”.

77 Sąd orzekł już, że zasada pomocniczości nie podważa kompetencji przyznanych Komisji przez traktat FUE, wśród których znajduje się stosowanie reguł konkurencji (wyrok z dnia 8 marca 2007 r., France Télécom/Komisja, T-339/04, EU:T:2007:80, pkt 89).

78 Jak przypomniano w pkt 18 i 19 powyżej, o ile rozporządzenie nr 1/2003 położyło kres poprzedniemu scentralizowanemu systemowi i tworzy, zgodnie z zasadą pomocniczości, szerszą płaszczyznę współpracy krajowych organów ochrony konkurencji, o tyle Komisja zachowuje wiodącą rolę w wykrywaniu naruszeń i ściganiu za nie.

79 W związku z tym, jak przypomniano w pkt 20 powyżej, art. 11 ust. 6 rozporządzenia nr 1/2003 stanowi, że z zastrzeżeniem zasięgnięcia opinii właściwego organu krajowego Komisja ma możliwość wszczęcia postępowania w celu wydania decyzji, nawet jeżeli organ krajowy prowadzi już postępowanie w sprawie.

80 W niniejszej sprawie, jak wskazano w motywie 11 zaskarżonej decyzji, Komisja wszczęła postępowanie na wniosek federalnego urzędu ds. karteli, wobec czego określony w art. 11 ust. 6 rozporządzenia nr 1/2003 warunek został w całości spełniony. Wspomniane wszczęcie postępowania nie naruszyło zatem prerogatyw danego państwa członkowskiego, a jakiekolwiek naruszenie zasady pomocniczości jest bezwzględnie wykluczone.

81 Należy zatem oddalić zarzut trzeci, dotyczący naruszenia zasady pomocniczości.

[…]

B. W przedmiocie żądania wzajemnego Komisji

114 Zdaniem Komisji dodatkowe obciążenie administracyjne spowodowane przez skarżące po zawarciu ugody wymaga ponownego oszacowania kwoty nałożonej na nie grzywny. Skarżące podnoszą jedynie zarzuty, za pomocą których kwestionują kompetencję Komisji do prowadzenia rozpatrywanego postępowania administracyjnego, mimo że w swoich propozycjach ugodowych oświadczyły, iż zgadzają się na to, by Komisja nałożyła na nie grzywnę. Komisja uważa, że obniżenie grzywny o 10 % na podstawie pkt 32 komunikatu w sprawie postępowań ugodowych nie jest już uzasadnione, wobec czego wnosi do Sądu, aby w ramach przysługującego mu nieograniczonego prawa orzekania ustalił kwotę grzywny nałożonej na skarżące na 9 588 000 EUR. Pomocniczo Komisja proponuje uwzględnić okoliczność, że postępowanie ugodowe

w niniejszej sprawie przyczyniło się jedynie w znacznie bardziej ograniczonym niż zazwyczaj zakresie do zachowania zasobów publicznych, i utrzymuje, że nie uzasadnia to pełnego obniżenia kwoty grzywny o 10 %.

115 Skarżące kwestionują argumenty Komisji. W szczególności ich zdaniem nie istnieje żadna podstawa prawna pozwalająca na uchylenie obniżki przyznanej w ramach ugody.

116 Należy zatem najpierw zbadać, czy Sąd jest uprawniony do uchylenia obniżki przyznanej w ramach ugody, co oznaczałoby podwyższenie grzywny, a następnie ocenić zasadność żądania Komisji.

1. W przedmiocie właściwości Sądu

117 Należy przypomnieć, że dopełnieniem kontroli legalności jest nieograniczone prawo orzekania, które przyznano sądowi Unii w art. 31 rozporządzenia nr 1/2003 zgodnie z art. 261 TFUE. Prawo to, poza zwykłą kontrolą zgodności kary z prawem, upoważnia sąd Unii do zastąpienia oceny Komisji własną oceną i w konsekwencji do uchylenia, obniżenia lub podwyższenia kwoty nałożonej grzywny lub okresowej kary pieniężnej (zob. wyroki: z dnia 8 grudnia 2011 r., Chalkor/Komisja, C-386/10 P, EU:C:2011:815, pkt 63 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 18 października 2023 r., Clariant i Clariant International/Komisja, T-590/20, EU:T:2023:650, pkt 185 i przytoczone tam orzecznictwo).

118 Chociaż to skarżący, zmierzając do obniżenia kwoty grzywny, wnoszą najczęściej o wykonanie przez sąd nieograniczonego prawa orzekania, nic nie stoi na przeszkodzie temu, by również Komisja mogła przedłożyć sądowi Unii kwestię kwoty grzywny i wystąpić z żądaniem podwyższenia wspomnianej kwoty (wyroki: z dnia 8 października 2008 r., Schunk i Schunk Kohlenstoff-Technik/Komisja, T-69/04, EU:T:2008:415, pkt 244; z dnia 18 października 2023 r., Clariant i Clariant International/Komisja, T-590/20, EU:T:2023:650, pkt 221).

119 To nieograniczone prawo orzekania odnosi się również do sytuacji, w której – tak jak w niniejszej sprawie – skarżący nie żądają tytułem ewentualnym obniżenia kwoty nałożonej na nich grzywny. Artykuł 31 rozporządzenia nr 1/2003, który wyraźnie przewiduje, że sąd Unii może „uchylić, obniżyć lub podwyższyć […] grzywnę” w ramach skarg wnoszonych na decyzje, w których Komisja nałożyła grzywnę, nie uzależnia bowiem tego prawa od takiego żądania.

120 Należy zatem oddalić zarzut niedopuszczalności podniesiony przez skarżące w odniesieniu do żądania wzajemnego Komisji.

2. W przedmiocie zasadności żądania

a) Uwagi wstępne

121 W pierwszej kolejności, co się tyczy postępowania ugodowego, Sąd przypomniał już jego zasadnicze cechy w pkt 58–74 wyroku z dnia 20 maja 2015 r., Timab Industries i CFPR/Komisja (T-456/10, EU:T:2015:296), a ostatnio w pkt 208–216 wyroku z dnia 18 października 2023 r., Clariant i Clariant International/Komisja (T-590/20, EU:T:2023:650).

122 Z orzecznictwa tego wynika, że postępowanie ugodowe umożliwia Komisji szybsze i skuteczniejsze rozstrzyganie spraw kartelowych. Celem tego postępowania jest zatem uproszczenie i przyspieszenie postępowań administracyjnych, po to by umożliwić Komisji rozpoznanie większej liczby spraw przy tych samych zasobach (wyroki: z dnia 20 maja 2015 r., Timab Industries i CFPR/Komisja, T-456/10, EU:T:2015:296, pkt 60; z dnia 18 października 2023 r., Clariant i Clariant International/Komisja, T-590/20, EU:T:2023:650, pkt 209).

123 Postępowanie ugodowe zasadniczo przebiega w opisany poniżej sposób. Postępowanie to wszczyna Komisja za zgodą zainteresowanych przedsiębiorstw (komunikat w sprawie postępowań ugodowych, pkt 5, 6, 11). Od chwili wszczęcia postępowania przedsiębiorstwa objęte dochodzeniem i uczestniczące w postępowaniu ugodowym są informowane przez Komisję, w ramach rozmów dwustronnych, o podstawowych elementach, „taki[ch] jak przyjęte okoliczności faktyczne, klasyfikacja tych okoliczności, skala oddziaływania i długość funkcjonowania rzekomego kartelu, przypisanie odpowiedzialności, szacunkowy zakres wysokości przypuszczalnych grzywien, jak również dowody stanowiące podstawę potencjalnych zarzutów” (komunikat w sprawie postępowań ugodowych, pkt 16). Przepis ten umożliwia stronom przedstawienie swojego stanowiska w kwestii zarzutów, jakie Komisja może im postawić, oraz podjęcie świadomej decyzji w sprawie przystąpienia do postępowania ugodowego (komunikat w sprawie postępowań ugodowych, pkt 16).

124 Dopiero po przekazaniu tych informacji zainteresowane przedsiębiorstwa mogą zdecydować się na udział w postępowaniu ugodowym i przedstawienie propozycji ugodowej. Ta propozycja ugodowa powinna zawierać w szczególności jednoznaczne i jasne przyznanie się stron do odpowiedzialności za naruszenie, wskazanie maksymalnej kwoty grzywien, które według przewidywań stron zostaną nałożone przez Komisję i które zaakceptowałyby one w ramach postępowania ugodowego, oraz potwierdzenie, że nie zamierzają występować z wnioskiem o udostępnienie akt lub ponowne wysłuchanie w ramach przesłuchania ustnego, chyba że Komisja nie uwzględni ich propozycji ugodowej w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów ani w decyzji (komunikat w sprawie postępowań ugodowych, pkt 20).

125 Po takim przyznaniu się do odpowiedzialności oraz dostarczeniu potwierdzeń przez dane przedsiębiorstwa Komisja kieruje do nich pismo w sprawie przedstawienia zarzutów i wydaje ostateczną decyzję. Decyzja ta jest zasadniczo oparta na fakcie, że strony jednoznacznie przyznały się do odpowiedzialności, nie zakwestionowały pisma w sprawie przedstawienia zarzutów i podtrzymały wolę uczestnictwa w postępowaniu ugodowym (komunikat w sprawie postępowań ugodowych, pkt 23–28).

126 W swojej ostatecznej decyzji Komisja może postanowić, że nagrodzi stronę za zawarcie ugody obniżką w wysokości 10 % kwoty grzywny, którą zamierza nałożyć (komunikat w sprawie postępowań ugodowych, pkt 32).

127 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o żądanie wzajemne Komisji, o ile – jak wynika z orzecznictwa przypomnianego w pkt 118 powyżej – Komisja może zwrócić się do Sądu o podwyższenie kwoty grzywny, o tyle należy przypomnieć, że w tym celu Komisja powinna umożliwić Sądowi ustalenie, czy okoliczności danej sprawy uzasadniają takie podwyższenie (zob. podobnie wyroki: z dnia 9 lipca 2003 r., Archer Daniels Midland i Archer Daniels Midland Ingredients/Komisja, T-224/00, EU:T:2003:195, pkt 362; z dnia 8 października 2008 r., Schunk i Schunk Kohlenstoff-Technik/Komisja, T-69/04, EU:T:2008:415, pkt 251).

128 W szczególności Komisja powinna wykazać, że podwyższenie kwoty grzywny jest właściwe między innymi w świetle zdarzeń i okoliczności, które zaistniały w toku postępowania i o których nie wiedziała w chwili wydania decyzji ustalającej kwotę grzywny (zob. podobnie wyroki: z dnia 5 października 2011 r., Transcatab/Komisja, T-39/06, EU:T:2011:562, pkt 402; z dnia 18 października 2023 r., Clariant i Clariant International/Komisja, T-590/20, EU:T:2023:650, pkt 222). Należy bowiem ustalić, czy zachowanie strony skarżącej zmusiło Komisję – wbrew wszelkim oczekiwaniom, jakie mogła ona racjonalnie oprzeć na współpracy rzeczonej strony w toku postępowania administracyjnego – do przygotowania i przedstawienia przed Sądem obrony zmierzającej do zakwestionowania elementów, co do których Komisja mogła słusznie uznać, że strona ta nie będzie już podważać ich w przyszłości (zob. podobnie wyrok z dnia 14 grudnia 2006 r., Raiffeisen Zentralbank Österreich i in./Komisja, od T-259/02 do T-264/02 i T-271/02, EU:T:2006:396, pkt 573).

b) Badanie żądania Komisji

129 W niniejszej sprawie Komisja podnosi, że podwyższenie grzywny jest właściwe, po pierwsze, ponieważ skarżące nie mogą podważyć przed Sądem jej kompetencji w zakresie przeprowadzenia w niniejszym przypadku postępowania administracyjnego, jako że uznały one tę kompetencję w swoim wniosku o zawarcie ugody, a po drugie, ponieważ niniejsza sprawa wiąże się z dodatkowym obciążeniem administracyjnym.

130 W pierwszej kolejności należy zbadać, czy Komisja wykazała w sposób wymagany prawem, że w toku postępowania administracyjnego skarżące uznały jej kompetencję, która zastąpiła kompetencję federalnego urzędu ds. karteli.

131 Po pierwsze, chociaż już w odpowiedzi na skargę Komisja podniosła, że skarżące uznały w istocie tę kompetencję w toku postępowania administracyjnego, nie przedstawiła ona ani nie zaproponowała przedstawienia ani we wspomnianej odpowiedzi na skargę, ani nawet w duplice żadnego dowodu pozwalającego wykazać, że skarżące uznały tę kompetencję w toku postępowania ugodowego, podczas gdy zakwestionowanie rzeczonej kompetencji jest właśnie przedmiotem ich skargi.

132 Dopiero na rozprawie Komisja wskazała, że jest gotowa przedstawić Sądowi w ramach środka dowodowego zarządzonego na podstawie art. 92 § 3 i art. 103 regulaminu postępowania przed Sądem złożony przez skarżące wniosek o zawarcie ugody, wskazując, że jego treść jest bardzo „wrażliwa” i „poufna”. Zdaniem Komisji wspomniany wniosek zawiera wskazówki co do uznania tej kompetencji.

133 W tym względzie należy przypomnieć, że art. 85 § 3 regulaminu postępowania stanowi, iż „[w] wyjątkowych przypadkach strony główne mogą przedstawiać nowe dowody lub wnioski dowodowe przed zamknięciem ustnego etapu postępowania lub przed podjęciem przez Sąd decyzji o rozstrzygnięciu sprawy z pominięciem ustnego etapu postępowania, o ile opóźnienie w ich złożeniu jest uzasadnione”.

134 Podobnie art. 88 § 2 regulaminu postępowania przewiduje, że jeżeli wniosek o przeprowadzenie środków dowodowych został złożony po pierwszej wymianie pism procesowych, strona go składająca wskazuje powody, dla których nie mogła wystąpić z nim wcześniej.

135 Ponadto zgodnie z art. 92 § 3 regulaminu postępowania strona wnosząca o przeprowadzenie środka dowodowego na podstawie tego przepisu powinna uzasadnić konieczność zastosowania takiego środka w drodze postanowienia w przedmiocie zastosowania środków dowodowych.

136 Jednakże niezależnie od kwestii, czy działanie Komisji należy uznać za wniosek dowodowy złożony na podstawie art. 85 § 3 regulaminu postępowania, czy też za wniosek o przeprowadzenie środków dowodowych na podstawie art. 92 § 3 tego regulaminu, należy stwierdzić, że Komisja nie przedstawiła ważnego uzasadnienia w kwestii opóźnienia w podjęciu działania.

137 Komisja ograniczyła się bowiem na rozprawie do odesłania do pkt 222 wyroku z dnia 18 października 2023 r., Clariant i Clariant International/Komisja (T-590/20, EU:T:2023:650), przytoczonego w pkt 128 powyżej, i do wskazania, że w niniejszej sprawie w chwili gdy wydała zaskarżoną decyzję, nie wiedziała, iż skarżące zakwestionują jej kompetencję.

138 Tymczasem z jednej strony wyjaśnienie Komisji nie może podważyć faktu, że zgodnie ze skargą wniesioną przez skarżące Komisja już w odpowiedzi na skargę była w stanie przedstawić wszelkie dowody, wniosek dowodowy lub wniosek o przeprowadzenie środków dowodowych na poparcie jej argumentu dotyczącego w istocie dorozumianego uznania przez skarżące jej kompetencji w odniesieniu do postępowania ugodowego.

139 Z drugiej strony nawet przy założeniu, że Komisja zamierzała powołać się na wyrok z dnia 18 października 2023 r., Clariant i Clariant International/Komisja (T-590/20, EU:T:2023:650), ze względu na to, iż został on ogłoszony po złożeniu odpowiedzi na skargę z dnia 7 grudnia 2022 r. i dupliki z dnia 5 kwietnia 2023 r., należy również stwierdzić, że – jak wynika z pkt 128 powyżej – wyrok ten nie zawiera nowych ocen prawnych dotyczących elementów, które powinny uzasadniać żądanie wzajemne dotyczące podwyższenia grzywny, mogących usprawiedliwić opóźnienie w działaniu Komisji. Z orzecznictwa Sądu wynikało już bowiem, że to do Komisji należy uzasadnienie swego żądania w świetle elementów, o których nie wiedziała, gdy przyznała obniżkę grzywny (zob. podobnie wyrok z dnia 5 października 2011 r., Transcatab/Komisja, T-39/06, EU:T:2011:562, pkt 402).

140 Ponadto w zakresie, w jakim Komisja powołała się na art. 92 § 3 regulaminu postępowania, należy stwierdzić, że nie wyjaśniła ona też, dlaczego przeprowadzenie środka dowodowego byłoby konieczne w niniejszej sprawie, poprzestała ona zaś na wymienieniu w sposób ogólny podnoszonych względów poufności lub szczególnej ochrony informacji, podczas gdy dokumenty, które zaproponowała przedstawić, pochodziły od samych skarżących.

141 W związku z tym wniosek Komisji o przedstawienie pewnych dowodów przed Sądem, sformułowany na rozprawie w dniu 20 marca 2024 r., należy odrzucić jako niedopuszczalny.

142 Po drugie, zdaniem Komisji uznanie jej kompetencji wynika z faktu, że skarżące oświadczyły w swojej propozycji ugodowej, iż zgadzają się na nałożenie na nie przez Komisję grzywny, która może osiągnąć określony pułap.

143 Otóż zgodnie z motywem 16 lit. a) zaskarżonej decyzji skarżące uznały w sposób jasny i jednoznaczny swoją odpowiedzialność, główne okoliczności faktyczne oraz kwalifikację prawną tych okoliczności, w tym swą rolę i czas trwania ich udziału w naruszeniu. Zgodnie z motywem 16 lit. b) tej decyzji wskazały one również maksymalną kwotę grzywny, której nałożenia się spodziewały i którą były skłonne zaakceptować w ramach postępowania ugodowego.

144 Tymczasem z uznania tych elementów nie można wywnioskować, że skarżące uznały również kompetencję Komisji, która nie była przewidziana w komunikacie w sprawie postępowań ugodowych, w odróżnieniu od uznania rzeczonych elementów, wyraźnie przewidzianego w pkt 20 tego komunikatu (zob. pkt 124 powyżej).

145 Należy zatem stwierdzić, że Komisja nie wykazała, iż skarżące uznały jej kompetencję do prowadzenia rozpatrywanego postępowania administracyjnego.

146 Ponadto należy przypomnieć, że w okolicznościach analogicznych do okoliczności rozpatrywanych w niniejszej sprawie Trybunał orzekł już, że jeżeli po zakończeniu postępowania administracyjnego następującego po wydaniu decyzji o wszczęciu postępowania Komisja wydała decyzję naruszającą interesy przedsiębiorstwa takiego jak strona skarżąca, decyzja ta może być, na podstawie art. 263 TFUE, przedmiotem skargi do sądu, w ramach której rzeczone przedsiębiorstwo może podnieść wszelkie użyteczne zarzuty. W szczególności ze wspomnianego postanowienia wynika, że kwestia kompetencji autora aktu wchodzi w zakres kontroli sprawowanej przez sąd Unii w ramach takiej skargi. Do sądu Unii należy zatem dokonanie oceny, czy w toku tego postępowania administracyjnego dopuszczono się w tym względzie naruszeń prawa i czy mogą one mieć wpływ na zgodność z prawem decyzji wydanej przez Komisję po zakończeniu owego postępowania (postanowienie z dnia 29 stycznia 2020 r., Silgan Closures i Silgan Holdings/Komisja, C-418/19 P, niepublikowane, EU:C:2020:43, pkt 63, 64).

147 Z powyższego wynika, że wbrew twierdzeniom Komisji podwyższenia grzywny w okolicznościach niniejszej sprawy nie można uzasadnić podnoszonym zakwestionowaniem przez skarżące, po raz pierwszy przed Sądem, okoliczności faktycznej (to znaczy w niniejszym przypadku kompetencji Komisji, która zastąpiła kompetencję federalnego urzędu ds. karteli), którą miały one uznać w toku postępowania ugodowego przed Komisją. W niniejszej sprawie Komisja nie była bowiem w stanie wykazać, że w toku postępowania ugodowego skarżące uznały jej kompetencję, która zastąpiła kompetencję federalnego urzędu ds. karteli, ani nawet że mogła ona rozsądnie przypuszczać, iż skarżące nie zakwestionują rzeczonej kompetencji, tym bardziej po zakończeniu wspomnianych w pkt 146 powyżej sporów wszczętych przez drugą grupę, której dotyczyło naruszenie.

148 W drugiej kolejności należy zbadać argumentację pomocniczą Komisji, zgodnie z którą wniesienie niniejszej skargi anulowało korzyści proceduralne, jakie osiągnęła ona w wyniku postępowania ugodowego.

149 W tym względzie z motywu 16 zaskarżonej decyzji wynika, że skarżące uznały swoją odpowiedzialność i wskazały maksymalną kwotę grzywny, którą były skłonne zaakceptować (zob. pkt 143 powyżej), i że potwierdziły, iż zostały wystarczająco poinformowane o zarzutach, które Komisja zamierzała im postawić, oraz że zapewniono im wystarczającą możliwość przedstawienia Komisji swojego stanowiska [motyw 16 lit. c)]. Wskazały również, że nie zamierzają wnosić o dostęp do akt sprawy ani o ponowne wysłuchanie ich w ramach przesłuchania [motyw 16 lit. d)] oraz wyraziły zgodę na otrzymanie pisma w sprawie przedstawienia zarzutów i ostatecznej decyzji w języku angielskim [motyw 16 lit. e)].

150 W związku z tym wbrew twierdzeniom Komisji instytucja ta osiągnęła korzyści proceduralne, które zostają utrzymane niezależnie od wniesienia niniejszej skargi (zob. podobnie wyrok z dnia 18 października 2023 r., Clariant i Clariant International/Komisja, T-590/20, EU:T:2023:650, pkt 237). Uruchomienie zasobów Komisji w celu obrony przed Sądem zaskarżonej decyzji jest nierozerwalnie związane z każdym postępowaniem sądowym i nie podważa tych korzyści

proceduralnych, ponieważ w niniejszej sprawie skarżące nie zamierzają ponownie roztrząsać wskazanych w pkt 149 powyżej okoliczności, które uznały w toku postępowania ugodowego, lecz kwestionują one jedynie kompetencję Komisji, która zastąpiła kompetencję federalnego urzędu ds. karteli.

151 Z powyższego wynika, że w szczególnych okolicznościach niniejszej sprawy podwyższenie grzywny, o które wnosi Komisja, nie może być uzasadnione podnoszoną utratą korzyści proceduralnych ani podnoszonym dodatkowym obciążeniem administracyjnym spowodowanym wniesieniem rozpatrywanej tu skargi.

152 Należy zatem oddalić żądanie wzajemne Komisji, w tym żądanie podniesione tytułem ewentualnym.

[…]

Z powyższych względów

SĄD (druga izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Żądanie wzajemne Komisji Europejskiej zostaje oddalone.

3) Crown Holdings, Inc. i Crown Cork & Seal Deutschland Holdings GmbH pokrywają własne koszty i 90 % kosztów poniesionych przez Komisję.

4) Komisja pokrywa 10 % własnych kosztów.

5) Republika Federalna Niemiec pokrywa własne koszty.

Marcoulli Schwarcz Tomljenović

Norkus Valasidis

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 2 października 2024 r.

Podpisy